

[Elgaard.]

Ved denne mellemfolkelige aftale er skabt en politisk kodeks, der meget vel kan danne grundstenen i et forenet Europa. Uden en politisk udvikling i de enkelte lande, der hviler på et fælles grundsyn, er en effektiv forening af det vestlige Europa en utopi. Kan vi på den anden side virkelig samles på et fælles ideelt grundlag, er vejen åben for skridt for skridt at nedbryde de skranke, der gør samarbejdet så uendelig vanskeligt.

I en henseende yderligere tillægger jeg denne konvention stor betydning. For mange mennesker har der dannet sig det indtryk, at det europæiske samarbejde, som det udfolder sig indenfor og udenfor Europarådets rammer, i første række hviler på frygten for en angrebstrusel fra diktaturstaterne. Ser man det europæiske samarbejde alene på dette grundlag, er dets indhold alene negativt eller, om man vil, udelukkende selvforsvar.

Dette kan ikke i det lange løb være tilfredsstillende. Skal man langesamles, må man samles om noget positivt. Også indenfor Atlantpagten har vi været opmærksomme på det samme problem, og vigtige beslutninger er truffet herom, men deres virkninger har i hvert fald endnu ikke forplantet sig ud i befolkningerne. Her har Europarådet en særlig opgave. Hvis ikke dette råds arbejde kan kalde på fantasien, vil det blive svært at holde folkenes interesse fangen om selve tanken om Europas enhed, når det ikke netop drejer sig om den økonomiske nødvendighed af visse fælles foranstaltninger.

Gang på gang har vi erfaret, at en af vanskelighederne i det samarbejde med USA, uden hvilket Europa i dag ville være gået til grunde, netop er, at Europa ikke er i stand til overfor vor store partner at optræde som en enhed. Den amerikanske enhed, de 48 staters forening, bygger netop på en fælles grundlov. Det væsentlige er netop frihedsbrevet i den amerikanske konstitution. Et Europa opbygget på et tilsvarende fælles frihedsbrev vil have lettere ved at komme på lige fod med

Amerika end en række europæiske lande, der ikke kan finde formen for en fælles politik.

Det er ikke min hensigt her at komme ind på Europarådets anliggender i al almindelighed, jeg skal alene indskrænke mig til dette, at formen for de europæiske landes samvirken er mindre væsentlig end de politiske realiteter i dette samarbejde. Der er i dette forslag en meget positiv realitet, nemlig at 14 nationer i vor verdensdel har kunnet opstille i tørre bestemmelser rammen om et samfund, der kan blive meget stærkere og rigere, hvis det går videre ad sammenslutningens vej, efterhånden som tiden modnes på snart dette, snart hint område.

Det ærede medlem hr. Frode Jakobsens udtalelser om domstolens kompetence og individuel klageret lød for mig tiltalende, men da det ærede medlem ønskede udvalg, kan vi få dette spørgsmål nærmere belyst dér og høre regeringens stilling til det.

Med disse bemærkninger skal jeg på venstres vegne anbefale forslaget til hurtig vedtagelse i det høje ting.

Bøgholm: Den konvention, der i dag foreligger for det høje ting til ratifikation, kan med rette bære det navn, der vel er et af de stolteste navne, der kan gives en konvention, navnet menneskerettighedernes erklæring. Med den skabes der en europæisk lovebog, der sikrer Vestens mennesker den ret til at leve livet i frihed, som nægtes menneskene i Østen. Med den siges det til alverden, at for os er livets grundlag retten, for kommunismens verden er livets grundlag magten.

Det er ikke første gang i historien, at der vedtages en menneskerettighedernes erklæring. Første gang — det er vel værd at minde om netop i dag — kom den til os fra den anden side af Atlanterhavet som selve det ideologiske grundlag for en ny statsdannelse. Den amerikanske menneskerettighedernes erklæring gav udtryk for de frihedens tanker, som nybyggerne havde ført med sig fra Europa; den videreførte den frihed og den frihedslinie, der præger Englands